

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119204149
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119204149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Fedor Benka a sudkýň: JUDr. Silvia Hýbelová a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. M. XXX, o zaplatenie 2.094,79 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 11. marca 2020, č.k. 39Csp/45/2019-65, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšku **m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi úrok z úveru vo výške 8,90% ročne zo sumy 2.094,70 Eur od 14.02.2018 do 12.06.2019, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti zamietnutia žaloby napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.094,79 Eur, úrok 95,89 Eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.094,79 Eur od 14.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 95,89 Eur od 14.02.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil s použitím ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. a), b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 1 a 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj § 369 ods. 1 až 3, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 a 3 a § 506 Obchodného zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000 Eur. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, nakoľko poskytnutý úver v dohodnutých splátkach po 103,55 Eur nesplácal riadne a včas. Z pohľadu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, súd nezistil žiadne nedostatky predmetnej úverovej zmluvy. Žalovaný celkovo zaplatil sumu vo výške 2.905,21 Eur. Žalobca úver v súlade so zmluvnými podmienkami predčasne zosplatnil (ku dňu 13.02.2018), a to listom zo dňa 13.02.2018 a súčasne vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu do 07.03.2018. Suma nesplatennej istiny úveru predstavuje 2.094,79 Eur, suma nezaplateného zmluvného úroku do predčasného zosplatenia 95,89 Eur. Na základe uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná v tejto časti dôvodne, a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel. Keďže sa žalovaný splnením žalovanej pohľadávky dostal do omeškania, súd ho zaviazal v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho

zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. k úroku z omeškania vo výške 5% ročne z istiny úveru 2.094,79 Eur a úrokov 95,89 Eur od 14.02.2018 do zaplattenia. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplattenie zmluvného úroku vo výške 8,90% ročne zo sumy 2.094,79 Eur od 14.02.2018 do zaplattenia, súd žalobu v tejto časti zamietol. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že strany si dojednali fixný zmluvný úrok 8,90% do doby konečnej splatnosti úveru (12.06.2019), avšak žalobca na základe omeškania žalovaného so splácaním úveru pristúpil k zosplateniu celého úveru skôr, a to ku dňu 13.02.2018. Zmluvný úrok predstavuje plnenie pre veriteľa, ktoré prijíma z dôvodu, že dlžník má k dispozícii jeho finančné prostriedky a má tiež výhodu splátok, teda je oprávnený držiteľ týchto peňazí a na strane druhej má povinnosť riadne a včas splátky uhrádzať. Ak však nastane splatnosť celej pohľadávky, a to jednostranným úkonom veriteľa, dlžník prichádza o výhodu splátok, prestáva byť oprávneným držiteľom a vzniká mu povinnosť celú dlžnú istinu veriteľovi vrátiť. Ak tak neučiní, dostáva sa do omeškania, ktoré je charakteristické tým, že zaniká pre veriteľa nárok na zmluvný úrok, pretože na jeho poberanie už nie sú po splatnosti istiny splnené podmienky. Za čas po splatnosti úveru má veriteľ nárok iba na plnenia, ktoré mu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznáva. Má teda nárok požadovať vrátenie úveru alebo jeho časti, ktorú ešte dlžník nesplatil a zároveň môže požadovať od dlžníka úroky z omeškania. S poukazom na uvedené je súd toho názoru, že veriteľovi patria zmluvné úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, nakoľko kumulácia úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania predstavuje neúmernú a neprijateľnú záťaž pre dlžníka ako spotrebiteľa. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom. Takýmto neprípustným navyšovaním úrokov z omeškania je aj právna konštrukcia navýšenia úrokov z omeškania o úroky za úver, napr. zmluvnou podmienkou o platení úrokov za úver do zaplattenia aj po splatnosti úveru, a teda počas omeškania. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/769/2015 zo dňa 28.09.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30.06.2015. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4Cbo/143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č. k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.09.2012. Zosplatenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah. Zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškание s platením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. V prípade predčasného a mimoriadneho zosplatenia úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa (na základe slobodnej voľby veriteľa) dôjde k zmene pôvodne dohodnutého úverového vzťahu. V dôsledku takéhoto jednostranného úkonu veriteľa vznikne mu nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru, t.j. veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a obmedzenie možnosti produkovať zisk. Inak by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech len v časti týkajúcej sa príslušenstva, priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. Poukázal na to, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa, existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analógiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Ust. § 497 Obchodného zákonníka ustanovuje povinnosť dlžníka platiť úroky, pričom z ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva moment, od ktorého je dlžník povinný platiť úroky, pričom z tohto ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti tiež poukázal na komentár IURA EDITION k príslušným ustanoveniam Obchodného zákonníka. Poukázal tiež na ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, výkladom ktorého možno dospieť k záveru, že ak

dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, ako aj rozhodnutia krajských súdov. Pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, odvolateľ uviedol, že zo znenia petítu rozhodnutia, ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu SR je zrejmé, že Ústavný súd SR sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu dovolania, ale tak ani nemohol urobiť. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 uviedol, že toto rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v podstatnej časti dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zmeniť.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 39Csp/45/2019 bolo zaplatenie sumy 2.094,79 Eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.094,79 Eur, úrok 95,89 Eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.094,79 Eur od 14.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 95,89 Eur od 14.02.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu (výrok III.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

9. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné riešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu argumentáciu uplatnenú žalobcom, bola otázka existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

10. Súdna prax bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná, pričom z rozhodovacej praxe súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

11. Po prvýkrát k tejto otázke okrajovo zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 zo dňa 07.08.2018, v ktorom uviedol, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nespĺnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné

úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

12. Priamo k tejto otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

13. S názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 sa následne stotožnili i ďalšie senáty dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/115/2019, 8Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, 8Cdo/221/2019, 2Cdo/241/2019, 5Cdo/46/2020), v dôsledku čoho možno tento právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu.

14. S prihliadnutím na to, že súd prvej inštancie vychádzal z odlišného právneho názoru, jeho rozhodnutie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

15. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že účastníci dňa 12.06.2014 uzatvorili zmluvu o spotrebnom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úveru v sume 5.000 Eur s dojednanou výškou úrokovej sadzby 8,90% a dojednaným dátumom konečnej splatnosti 12.06.2019.

16. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi dojednané zmluvné úroky od zosplatnenia, teda od 14.02.2018 až do zmluvne dojednanej splatnosti úveru, teda do 12.06.2019. V rozsahu, v ktorom sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z úveru aj za čas po zmluvne dojednanom termíne konečnej splatnosti, t.j. po 12.06.2019 tým, že sa domáhal zaplatenia úroku z úveru neobmedzene až do zaplatenia, bolo dôvodným v tomto rozsahu, teda vo zvyšku zamietajúci výrok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

17. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v konaní (tak prvoinštančnom, ako i odvolacom) úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).